

— Wat doet gij op mijnen grond, zegde deze.

— Ik heb geen grond van mijn eigen, zegde de metser. Ik moet dus wel op dien van iemand anders loopen. Maar waar hebt gij dien grond van daan gehaald?

— Van mijn ouders geërfd.

— En van wie hadden die hem?

— Van hunne voorouders.

— En van wie hadden die hem?

— Die hebben er voor gevochten.

— Als 't maar dat is, zegde de metser, en hij stroomte zijne mouwen op, — kom dan maar af, wij zullen er ook eens voor vechten.

Pataten. — In November 11. is het 300 jaar geleden dat de aardappelen in Ierland werden ingevoerd.

In 1596 plantte Sir Walter Raleigh de eerste aardappelen in zijn hof, gelegen te Cork. De hof is er nog altijd te vinden en weinig veranderd.

Wrecks! — Landlieden, men heeft u reeds lang genoeg met brutaliteit behandeld; lang genoeg hebt gij u doodgewerkt om een hongerloon te verdienen! Ge kunt u nu wreken door in massa voor de socialisten te stemmen.

Daarin ligt de redding.

Eenige cijfers over paarden. — Op het huidige oogenblik bezit Frankrijk 3 miljoen paarden en Duitschland 3 miljoen en half.

In 1870 waren te Parijs 70,000 paarden; nu 120,000, bijna het dubbel.

Uit officiële bestatigingen blijkt dat bijna een derde der kinderen, welke in de gemeentescholen van Brussel zijn opgeschreven, ziekelijk zijn.

In de verschillende omliggende gemeenten der hoofdstad was de uitslag dezelfde.

En dan zijn er menschen die komen zeggen dat de Staat de kleine lijdens niet behoort aan te trekken.

Men vindt nog kerels die met ons lachen, wanneer wij eischen dat er menschenwekerijen zouden worden opgericht, waar de arme zieke kleinen zouden verzorgd en genezen worden.

Die kerels vinden het goed dat men groote sommen besteedt aan koersen, zoogezegd ingericht om de paarden te verbeteren.

Voor de verbetering van het menschenras hebben die kerels niets over danspot.

Een aap te zien. — Kinderen, zoo sprak de schoolmeester van zeker dorp tot zijne leerlingen, maakt dat gij morgen vroeg bij tijds in de school zijt en zorgt vooral dat gij uwe beste kleren aantrekt, want mijn heer de schoolopziener komt!

— Moeten we dan ook drie centen medebrengen, vroeg een klein meisje, juist als verleden keer, toen er een aap te zien was.

Geene verraders! — Landlieden, men rekent op u om de vrijzinnige werklieden van Gent te verpletteren! Die verradersrol zult ge niet verachtning verwerpen. Stemt dus in massa voor de socialisten.

Spaart de likvorsch en padden. — Zooals men weet kunnen deze die renenige schade aan den vischkweek berokkenen, maar onnoemlijk groot is het aantal schadelijke dieren die ze verslinden, zoowel slakken als allerlei insecten.

Christus. — Ge zult de armen liefhebben; ge zult de hongerigen spijzen en de dorstigen laven.

Deze zoete woorden zijn van Christus. Christus was de vriend van het volk, en moest hij terug op aarde komen, hij zou al de slechte kristenen, die hunne werklieden uitbuiten, uit zijnen tempel verjagen en u toeroepen: Landlieden, luistert niet naar de rijke lieden: zij bedriegen u. Luistert naar de socialisten, die mijne echte volgelingen zijn!

Stemt dus voor de socialisten, de navolgers van Christus.

Briefwisseling

Aan den heer J. Reyniers, uitgever van het blad « De Landbouwer. »

HEER UITGEVER,

Uw artikel « Uit Wouterghem, » vierde jaar, nummer 2, heeft voor uitzicht mij hatelijk te maken: het bevat niets dan leugens. 't Is misschien daarom dat De Landbouwer ditmaal te Wouterghem niet uitgedeeld werd!

Ik verzoek u het volgend antwoord in uw eerstverschijnend nummer over te nemen op dezelfde plaat en met denzelfden lettervorm van voornoemd artikel.

Uw correspondent zegt « dat een arme man aan mijne deur kwam, eenen cent

kreeg en, de deur was toe. » Moest ik misschien de deur laten open staan? En, wat ik geef, Mijnheer, dat zijn noch uwe noch eens anders zaken. Toch nooit komt een arme mensch aan mijne deur zonder dat ik jegens hem mijnen plicht kwijte van christen mensch en van priester. Dat weten mijne parochianen best.

Wat de omhaling betreft voor eenen nieuwen autaar, op te richten ter eere van Onze Lieve Vrouw van den heiligen Rozenkrans, deze omhaling heb ik, zooals uw correspondent zegt, gedaan bij de arme menschen zoowel als bij de anderen. En waarom niet? Zou ik die brave parochianen misschien moeten voorbijgaan en ze beletten er deel aan te nemen? Ge moet immers weten, Mijnheer, dat de devotie tot den h. Rozenkrans alhier algemeen is: alle dagen in alle huisgezinnen wordt de paternoster vrij gelezen. En dat is een allerbeste middel om bevrijd te worden van de pest van het socialisme. Ja, de arme menschen, allen zonder uitzondering, hebben hunne jonst gegeven, en met liefde gegeven, zonder daartoe te moeten overgehaald of gepreemd worden. Verre van eene vieze gesp te trekken, zooals uw correspondent zegt, heb ik bij de arme menschen vooral eene ware voldoening genomen. Ik neem deze gelegenheid waar om ze hier openbaarlijk nog eens te bedanken. Een prachtig autaar zal in onze kerk opgericht worden tot voldoening van al de parochianen en tot spijt van wie 't benijdt.

Ik eindig, heer Uitgever, met aan uwen fameuzen zoogezegden correspondent uit Wouterghem (?) te laten weten dat ik in den stoel der waarheid, welken die sukkelaar wilt misprijzen met hem leugenkuip te noemen, voortdurend als vlaamsche priester, mijnen plicht geheel en gansch zal vervullen, ten einde aan ons vlaamsch christen volk zijn waar geluk te bezorgen zoowel voor den tijd dan hierna.

Aanvaard, Mijnheer, mijne groetenissen. Wouterghem, 25 Februari 1897.

P.-N. LAMON.

Gezien voor legalisatie van het handteeken hierboven.

Te Wouterghem, den 25 Februari 1897.

De Burgemeester,
CAMILLE IDE.

Aan de inwoners van Bestelbergen

De gazetjes Landwacht en Volksvriend, die men verleden week met opzet te Bestelbergen rondroeg om de boerkens dezer gemeente tegen de nieuwe raadsleden op te winden, trachten dit doel vruchteloos te bereiken, door dezen te verwijten dat zij te weinig beleefdheid gebruiken jegens hunne tegenstrevers, de nederige dienaars der kasteelheeren, omdat zij hun ronduit voor hunne geldverkwistingen berispen en vlakaf de waarheid zeggen.

De blaadjes, sprekende over den gemeenteraad, leggen in den mond eeniger leden, afgezonderde zinsneden, die weinig beteekenis hebben en belachelijk schijnen, omdat zij zonder kop noch staart, niet verbonden zijn aan hetgeen voorging, en door het gevolg geene uitleggingen vinden, daar zij zorgvuldig den oorsprong van de zoogezegde onbeleefdheden verwijgen, en zelfs niet laten raden waarop zij neerkomen.

Zij reppen geen woord over de stemming van den vroegeren gemeenteraad, die aan den nieuwen pastoor 1300 franks toestond om de woonst van zijnen voorganger op te poetsen; zij zeggen ook niet dat de glorierijke herder niet tevreden was met zulke som waarvoor men een heel boerenhof zou kopen, er 1700 franks aan verkriste en stout genoeg was aan den gemeenteraad de ontbrekende 400 franks bij te vragen.

Doch de nieuwe raadsleden waren verstandig genoeg zulke niet gewettigde bijlage te verwerpen, en lieten den pastoor zijne overdreven weelde zelf betalen; vandaar dezes woede!

Zij verwijzen ook dat deze weelderige pastoor den in goeden staat zijnden kerkvloer wilde opbreken, om er een paradesstuk voor in de plaats te leggen, zeggende dat de kas der kerkfabriek wel genoeg voorzien was om dit pronkstuk te bekostigen, hetwelk, naar men zegde, maar 4000 franks zou gekost hebben (zonder de gekwetsten). De nieuwe raadsleden verwierpen wederom deze nuttelooze uitgave; gelukkig genoeg, want de zoo gepreze kas bevatte slechts 2900 franks. Waren de onderdanige pastoorsgezinden van den gemeenteraad meester geweest, de gemeente ware door hunne stemming verplicht de 1100 franks bij te leggen.

De oude kniekers die op voorhand hunne les gespeld worden, wilden den heer pastoor uit de gemeentekas jaarlijks 900 franks geven voor het aanleeren van den catechismus, hetgeen gedaan wordt door de onderwijzers. Zij waren nogmaals mis in hunne berekening, dank aan de verdediging der jonge opgekomenen.

De herstelling van den kerkmuur moest betaald worden uit de kas der kerkfabriek, doch de slimme Bracq teekende de rekening buiten wete van den raad, en zij wordt door de gemeentekas gekwetst; en zoo voor verscheidene rekeningen. Verdient de heer Bracq daarvoor niet een brevet van wijze administratie?

De secretaris die jaarlijks 1840 franks trekt, zonder zijne profijten, voor den dienst der gemeente, beweert door zijn werk niet te geraken, en vraagt eenen helper! Zonder de werkzaamheid der jonge gekozenen, ware er een nieuw postje van eenige honderde frankskens 's jaars op het budget der gemeente gebracht.

Is het dus te verwonderen dat al zulke loensche handelingen den welverdienden wantrouw verwekken der volksvrienden, en dat zij met te weinig beleefdheid willen weten, hoeveel geld er op die wijze uit de gemeentekas is geslopen!

Is het niet wel gedaan als zij, alvorens te stemmen over het gevraagde hulpgeld der veeverzekering, een onderzoek instellen of er wederom geene katten in zakken verkocht worden!

Is het zoo onbeleefd en onredelijk, gelijk de tjevengazetjes schrijven, als wij zeggen dat de groote heeren millionnaires den halven frank per beest zouden betalen, wanneer het toch ten hunnen profijte is dat de pachters arbeiden en zwoegen!

Wat de blaadjes Landwacht en Volksvriend tegengaat — men kan het uit hun geschrijf opmaken — is dat de nieuwe raadsleden, die men als rooden afschildert, omdat zij in het voordeel der rijken niet spreken, toch de gemeentezaken ter harte nemen, en dat zij met hand en tand het geld der gemeentekas tegen de verkwisters weten te verdedigen, en daardoor de lasten die zoo zwaar op boer en werkmans drukken, zullen trachten te vermindern.

Wij raden alle belastingbetalende personen aan, eens te komen luisteren naar den gemeenteraad. Zij zullen dan zelf kunnen oordeelen welke grove leugens en dwazigheden zij in hunne tjevengazetjes durven schrijven, en zij zullen dan zien waar de mannen zitten die ten voordeele spreken van boer en werkmans, want zij die 15 à 20 jaar in den raad zetelen, zijn niet bekwaam een woord uit hunnen mond te laten gaan, en zeggen tot elkander: ons beste plan is zwijgen.

Landbouwers en werklieden, wij raden u aan, alle tjevengazetjes aan de deur te werpen, en ze te vervangen door een blad dat uwe belangen verdedigt, en dit goed en aandachtig te lezen, om u uit de slavernij van die beleefde volksbedriegers te rukken.

Onze spreuk is: Leve de vrijheid voor boer en werkmans!

C. F. W.

Uit Lier

Vriend Opsteller,

Ik wil u eenige regelen schrijven over de armoede welke hier geleden wordt.

Zeker zijn er overal werklieden die van oktober tot maart zonder werk zijn, maar niet zeker is het dat gij zulke arme familiën kent als schrijver dezer regelen.

En gezin telt 7 kinderen, vader en moeder, dus met 9 alle dagen om te eten.

Van voor November werd een der kinderen ziek tot januari, wat terzelfder tijd het werken belette der moeder die, als alles wel ging, 1 frank per dag kon verdienen.

Niet genoeg, de vader en de dochter werden ziek, welke op twee dagen in het hospitaal lagen; 14 dagen in het hospitaal was de dochter beter, zij komt naar huis; de vader, die niets beter was, komt ook naar huis omdat hij alleen in een kamertje werd gestopt.

Nu ligt de moeder ziek, de vader ziek, zonder vuur of eten. Zie, dat is een lijden! Zoudt gij nu denken dat de heeren van het weldadigheidsbureau een enkel broodje of een hectoliter kolen brengen? Dan hebt gij het mis.

Maar zie, de vader is een beetje vrijzinnig en heeft een zoon die zich socialist durft verklaren en daarom mag het gezin maar gerust kreveeren.

O.
N. D. R. Alle landlieden die het hart op de rechte plaats dragen, zullen tegen zulke handelwijze protesteeren, door voor de socialisten te stemmen.

Wat men schandalig noemt!

Eenige weken geleden, heeft het in de Kamers gestoven.

De bezoldiging des graats van Vlaanderen kwam ter bespreking en menige vertegenwoordiger betwistte de toegekende som van 200,000 frank aan den graaf.

Dat zij overvloed van gelijk hadden, dit eischt geen betoog. Die man bezit een rond fortuintje van 40 miljoen, dat van jaar tot jaar vergroot door de rente. Hij moet dus niet bevreesd zijn eens zwart brood te moeten eten, of in zijne oude dagen den bedelzak te moeten opnemen.

En ware het nog zoo niet, dan nog zouden wij de toelage bekampen. Hij is niet in dienst van ons land, zooals een baanwachter, soldaat of minister, die eene taak te vervullen hebben; 't is enkel de broeder des konings en daarom alleen ontvangt hij jaarlijks 200,000 franken.

Wij, socialisten, vinden het tergend, duizenden weg te werpen aan een schatrijken man, terwijl naastige staatsarbeiders, die in alle guurheden des weders op post moeten zijn, zooals onze bareelwachters en voor een ellendig loon van 0,75 fr. daags moeten werken, terwijl zooveel afgesloofde ouderlingen zonder middelen van bestaan zijn en hunnen toevlucht moeten nemen tot bedelen; terwijl talrijke huisvaders werkeloos loopen en eindigen met uit nood te stelen; terwijl velen onzer bleke kinderen door de straten wemelen, bijna zonder kleederen om het lichaam.

En vraagt men hulp voor die ongelukkigen, dan is het telkens: « Er is geen geld! »

En als we wijzen op de nuttelooze uitgaven, dan worden we uitgekreten als koningshaters en ordestoorders, dan spreken de burgersbladen van schandaal, en straks wordt er geëischt u in 't gevang te werpen.

Maar niettegenstaande dat alles, zijn wij er niet af te brengen, voort de onrechtvaardigheden te bekampen ten wiens voor- of nadeel die ook gepleegd worden.

Dat het hier een man van aanzien geldt — hij behoort tot de koninklijke familie — is waar, maar dat dit ons onverschillig laat, is even waar. 't Is een mensch zooals wij, die handen heeft om te werken, waarvan hij vrijelijk gebruik kan maken, evenals onze fabriek- en landarbeiders.

Wanneer wij een koning jaarlijks 3 1/2 miljoen geven, om ondertusschen een pennekrek te geven, kunnen wij niet raden, waarom wij zijn broeder eene bezoldiging verschuldigd zijn om niets te doen.

Sommigen beweren dat dit uit eerbied voor 't koninkdom is, maar juist dat houdt geen steek; men zou evenwel kunnen zeggen, dat men eerbied moet gevoelen, voor eene kat, die het beeststuk van uwe teloor neemt, of eene muis die uwe kleederen beschadigt, of een dronkaard, die u scheldwoorden naar 't hoofd werpt.

Neen, neen, wij koesteren enkel eerbied voor de eerbiedwaardigen en deze zijn niet aan 't hof te vinden.

Denken de bourgeois dat het schandelijk is, dergelijke misbruiken te bevechten, ons is het wel.

Maar wij zijn overtuigd, dat al de werklieden, zoo van den buiten als van de stad, met ons zullen instemmen om die feiten te hekelen.

Tevens veronderstellen wij, dat de zwagers nog eens wel zullen nadenken, wie hun vrienden zijn. L. H.

Voor wie zult gij stemmen?

Over een zestal jaren was het kiezing te Gent voor den Werkrechtensraad. Alleen de kiezers van Gent en omliggende hadden het recht de raadsheeren te kiezen. Al de kandidaten der socialisten werden gekozen, niettegenstaande het bedrog in het opmaken der kiezerslijsten gepleegd.

De socialisten in den Raad wisten de werklieden zoo goed tegen de fabrikanten te verdedigen, dat daar verandering moest in komen!

Wat deed de katholieke regeering?

Zij wist dat de buitenlieden in groote meerderheid tegen de socialisten waren: de socialistische meerderheid in Gent moest geklopt worden door de meerderheid van den katholieken buiten.

Over 3 jaren nu was het weer kiezing voor de helft van den Raad. Het getal kiezers werd vermeerderd met de kiezers van 86 gemeenten.

Waren het nu nog al werklieden geweest, maar neen, bazen, klokkluiders, kooplieden, tot zelfs dooden stonden op de lijst en de werklieden die een vak uitoeffenden stonden er niet op. Dat is bedrog, zult gij zeggen?